

sine Bøger til at holde ham med Selskab, og til dem tyede han da ogsaa i de lange Aftener, som nu var nærved at overskride Dagen i Længde. Men rigtig Ro til at genoptage Arbejdet paa sin Opfindelse fandt han foreløbig ikke; dertil færdedes hans Tanker for stundesløst frem og tilbage paa Vejen til Præstegaarden. Først naar han virkelig fik fæstet Bo og kunde høre Inger gaa og nynne omkring ham, vilde han faa Fred i Sindet til en regelmæssig ordnet Hjemmesyssel.

Allerede ved Juletid begyndte han derfor at snakke om Bryllup. Svigerforældrene vilde først ikke høre Tale derom, fordi Inger var saa ung. Heller ikke ansaae de endnu hans Fremtid for tilstrækkelig betrygget. Inger selv gik ogsaa kun modstræbende ind paa Tanken; men efter en Del langvarige og for Per undertiden ret ydmygende Forhandlinger satte han dennegang sin Vilje igennem, og det blev bestemt, at Bryllupet skulde finde Sted i Maj.

Ved Siden af Ensomhedens Tryk og Savnet af et virkeligt Hjem havde han nu ogsaa haft en tredje (men hemmelig) Grund til at fremskynde Giftermaalet. Han kunde ikke rigtig komme ud af det med sin Svigerfader. Hans Udvikling havde efterhaanden ført ham saa langt bort fra den blombergske Livsopfattelse, at denne næsten var bleven ham imod. Forestillingen om en saadan bedsteborgerlig Vorherre, der under almindelig Tilslutning styrede Verden efter de fortrinligst anerkendte, humane Principper, virkede nu halvejs komisk paa ham. I de uvejrsagtige Stemninger, som var gaaet gennem hans Sind i det sidste Aar, havde han anet en Verdensvilje af en mægtigere Art, med et vældigere Maal. Ogsaa hans daglige Omflakken der paa Egnen og den for-